

2) do wykonywania robót fizycznych przy kontroli celnej towarów i środków przewozowych przy użyciu własnego personelu.

3. Przedsiębiorstwa przewozowe inne niż wymienione w ust. 1, trudniące się przewozem osób i towarów przez granicę Państwa, obowiązane są do świadczeń wymienionych w ust. 1.

4. Przedsiębiorstwa posiadające magazyny i składy celne obowiązane są:

- 1) oświetlać pomieszczenia magazynowe i składowe w sposób odpowiadający potrzebom skutecznej kontroli celnej;
- 2) wykonywać roboty fizyczne przy kontroli celnej towarów własnym personelem;
- 3) w razie potrzeby dostarczać i utrzymywać w odpowiednim stanie:
 - a) pomieszczenia biurowe dla pracowników celnych,
 - b) odpowiednie pomieszczenia na towary zatrzymane w postępowaniu celnym lub zajęte w postępowaniu karnym;
- 4) na wniosek administracji celnej oświetlać, opalać i utrzymywać w porządku pomieszczenia wymienione w pkt 3.

§ 3. 1. W razie braku odpowiednich pomieszczeń dla jednostek administracji celnej przedsiębiorstwa wymienione w § 2 powinny umieszczać w planach inwestycyjnych odpowiedni tytuł inwestycyjny oraz limit na budowę tych pomieszczeń, jeżeli budowa ich przez administrację celną byłaby gospodarczo nie uzasadniona dla jednostki administracji celnej.

2. Wnioski o umieszczenie w planach inwestycyjnych tytułów inwestycyjnych oraz limitów na budowę pomieszczeń wymienionych w ust. 1 zgłasza Minister Handlu Zagranicznego właściwemu ministrowi, któremu podlega przedsiębiorstwo zo-

bowiązane do świadczenia, w terminach ustalonych przepisami w zakresie opracowywania planów inwestycyjnych.

§ 4. 1. Dla ustalenia rozmiarów świadczeń wymienionych w § 2 powinny być zawarte umowy między poszczególnymi przedsiębiorstwami i urzędami celnymi na zasadzie odpłatności we wszystkich przypadkach, gdy obowiązek wykonania świadczeń ze strony przedsiębiorstwa łączy się z wydatkami, których przedsiębiorstwo nie musiałoby ponosić, gdyby do świadczeń tych nie zostało zobowiązane na podstawie niniejszej uchwały.

2. W razie sporu rozmiar świadczeń ustala komisja arbitrażowa po zasięgnięciu opinii Ministerstwa Handlu Zagranicznego i ministerstwa właściwego dla drugiej strony.

§ 5. 1. Państwowe przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” obowiązane jest niezależnie od świadczeń wymienionych w § 2 pobierać od nadawców lub odbiorców przesyłek na rachunek administracji celnej należności celne, wymierzone przez organy celne od przesyłek pocztowych przewożonych przez granicę Państwa, i wpłacać te należności na dochody budżetowe w terminach ustalonych przez Ministra Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Łączności.

2. Z tytułu kosztów wiążących się z odprawą celną przesyłek pocztowych, inkasem i kontrolą należności wymienionych w ust. 1 przedsiębiorstwo państwowe „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” potrąca z ogólnej sumy opłat należność ustaloną przez Ministra Łączności w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego i Ministrem Finansów.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

47

UCHWAŁA Nr 18 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 stycznia 1956 r.

w sprawie skróconego czasu pracy w niektórych zakładach pracy wchodzących w skład resortu hutnictwa.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o skróconym czasie pracy szczególnie uciążliwej lub wykonywanej w szkodliwych warunkach (Dz. U. Nr 20, poz. 174) Rada Ministrów na wniosek Ministra Hutnictwa i po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Przedłuża się stosowanie skróconego czasu pracy w Hucie Ołowiu Zakładów Cynkowych „Szopienice” — w oddziałach i na stanowiskach roboczych wymienionych w osobnym wykazie.

2. Wprowadza się skrócony czas pracy w zakładach pracy i na stanowiskach roboczych wymienionych w osobnym wykazie.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych w zakładach i na stanowiskach określonych w § 1 ogranicza się do 6 godzin na dobę i 36 godzin tygodniowo.

2. Przy zastosowaniu ruchu ciągłego kierownictwo zakładu może, po każdorazowym uzyskaniu zezwolenia właściwego technicznego inspektora pracy, przedłużyć czas pracy ponad 36 godzin do 42 godzin tygodniowo, z tym że praca ponad 36 godzin tygodniowo opłacana będzie według zasad przewidzianych dla wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

3. Przepis ust. 2 może mieć zastosowanie tylko w razie obsadzenia przez kierownictwo zakładu stanowisk roboczych określonych w § 1 pracownikami w ilości zabezpieczającej utrzymanie ciągłości ruchu w nowym systemie pracy.

4. Pracownicy zatrudnieni w niedzielę muszą otrzymać w zamian wolny dzień w tygodniu, z tym że co 3 tygodnie dzień odpoczynku powinien przypadać w niedzielę.

§ 3. Minister Hutnictwa w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i zarządem głównym właściwego związku zawodowego przywrócić normalny czas pracy w zakładach pracy i na stanowiskach roboczych określonych w § 1 po zastosowaniu takich urządzeń ochronnych lub po wprowadzeniu takich zmian w warunkach produkcyjnych, które usuną szczególną szkodliwość dla zdrowia warunków pracy.

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Hutnictwa, Ministrowi Finansów oraz Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie: co do Huty Ołowiu Zakładów Cynkowych „Szopienice” z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r., co do pozostałych zakładów — z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz